

IZ KNJIGE O SREČI

(Šesta plošča)

Marko Kravos

Fu Sanova dela

*V davnih časih
je živel človek,
sin lepe Sanan in pastirja Ptora.
Ime mu je bilo Fu San — materin sin,
čeprav je s svojo močjo pobijal leve
in je znal govoriti z bogovi.*

1

TRUDEN JE LEGEL FU SAN V SENCO GRMA

Vso noč je ribaril za kruh in ni gledal
zvezd. Dolge, temne črte so mu
legale na obraz.

Potem začuti na svoji nogi mravljo,
Gleda jo, kako leze po rjavi koži,
kako s tipalkami išče v neznanem.
Ko pride do kolena — jo je s kazalcem
stisnil. In je bila le še utripajoč,
brezobličjen klopčič.

Nasmehne se Fu San in občudujoče
gleda roko, ki odreja življenje in
smrt. Nato leže vznak in razpne svoje
roke, da bi objemal nebo.

2

REKEL SI JE FU SAN:

— Grem, da najdem srečo.
Divji meč ima ob boku, lok na rami, v obraz
je črn, v oči je odločen.

Velik je svet in dolgo potuje, in povsod
so pogledi težki, z ust se besede tržejo.
Nihče od ljudi ne ve za srečo.
Odvrgel je že lok Fu San, na meč se opira
in ponosni obraz mu sivi, ko pride nekoč
do pastirjev. Kite rož krog vratu in pasu
in so plesali ob ognju. Njih pesem vesela.
Spet se napno prsi Fu Sanu:

— Nabral bom rož za vse ljudi.
Vsakemu prižgem svoj ogenj,
da bo srečen.

In se z mečem zaseče v drevesa.

— Nikar, Fu San, nikar.
Tega kar hočeš, ne zmoreš.
— Samo cvetja in ognja, moj bog.
— Da je cvetja dovolj, bi svet postal raj.
Da ima vsak svoj ogenj,
bi bila zemlja sonce.

5

. . . FU SAN PA SE JE SPET POGNAL V BOJ

Levi sovražnik zažene roke vznak in pade,
že hiti desni z dolgim mečem, da zrak ječi:
težko mu uideš, Fu San.

— Kaj boš z ženo, s sinovi, ko te
posekam, Fu San?
— Ubil sem levega, in bom junaško umrl.
— Levi ima sedem lačnih otrok brez očeta,
Fu San.
— Svojo domovino ljubim.
— Vsak ima domovino, a mrtev ne moreš ljubiti.
— Ha, ubijem te jaz!
— Bog smrti sem, Fu San, mene ne ubiješ.

In ga pusti sredi bojišča, samega, z mrzlim
semenom v srcu.

NAPOTIL SE JE FU SAN V DEZELO NUHR

Kraljica Šet So je zaželela žive vode,
ki bo dišala po mandeljnih.

Fu San preko visokih hribov, preko
deročih rek s peno pokritih, preko
peščenih puščav Fu San in sprašuje:

— Kje je dežela Nuhr?

— Daleč daleč, nihče ne ve zanjo.

Fu San gre naprej. Izpadejo mu zobje
in lasje, slep postaja in noge mu trdijo.
Potem leže v travo in še zadnjič poje
za Šet So:

— Nikoli te nisem videl,

a te poznam.

Oblaki gredo,

čebela se maje na cvetu,

kamen leži nepremičen.

Nikoli te nisem videl,

a te diham,

v oblaku

v čebelinem sladkem bremenu

v ležanju kamna.

Kakor življenje si v meni,

da še ne klecnem pod ciljem.

In pristopi k njemu stari bog:

— Ne skloni še glave, Fu San.

Dežela Nuhr je pot, ki si jo hodil.

Živa voda so potne srage tvojega telesa.

Mandeljnovo dišavo rosijo tvoje oči.

Nastrgal je žive vode, ujel dišeče kaplje
in izpil in bil svež in mlad. Potem je
hitel nazaj h kraljici, da še njej ponudi
iz sebe.

Spet mu izpadejo zobje — preko peščenih
puščav,

izpadejo mu lasje — preko deročih rek
s peno pokritih,

slep postaja in noge mu trdijo — preko

visokih hribov Fu San,
ko pride pred veliko Šet So.
— Kje imaš živo vodo, ki diši.
— Živa voda je moj pot
in moje solzé so dišava.
Pa ni pritekla niti solza, niti sraga.
— Sam si izpil, kar le enkrat izteče.
— Da sem lahko predte prišel,
da bi te videl, Šet So.
— Proč, starec.
— Zvesto sem ti služil.
— Vzemite mu glavo.

5

Ko je tistega dne sedel Fu San ob reki
prekrižanih nog
in sklenjenih rok,
so prišli k njemu trgovci s pisanim blagom.
»Izberi in kupi, kar ti je lepo.«
On pa je tistega dne gledal ob reki drevo zlega.
»Vzemi, kar naj ti rabi.«
Stegnil je roko po lesketavem nožku.
»Pa plačaj!«
Fu San zbegano gleda.
Fu San skomigne z rameni: »To edino imam«
in se zabode v sree.
Skomignejo tudi trgovci, obrišejo nožek
in gredo naprej.
Ob reki pa Fu San stegne noge —
roke je pomolil na vzhod, kakor ukazuje bog,
da moraš ležati mrtev.